

Nocturnum Passivarium Drerum

Ell. ”Optegnelser og opdagelser fra den højt ærede teknofo Emmanuel Ewandahl von Schliedrecht’s tredje ekspedition ved Sorte Ilds Passet.”

Nedfældet og bevaret for bestandig af hans assistent og tro følgesvend Rudolpho Klickenhaus.

Kort præsentation af værket af skriveren Rudolpho Klickenhaus

Mit navn er Rudolpho Klickenhaus og mit virke som teknofofisk lektor, forfatter og omrejsende skriver bør sig være kendt for enhver belæst herre af videnskabelig æt. Mit møde med den stakkels Emmanuel Ewandahl von Schliedrecht en sen aften i de mørke gyder bag etablissementet ”Foden i Hosen”, ikke langt fra fakultetet i Nuln, skulle vise sig at være skelsættende for de næste to år af mit liv. I min stærkt beduggede tilstand var jeg af uransagelige årsager endt i en blind gyde ikke langt fra mit sædvanlige vandingshul, hvor også Hr. von Schliedrecht befandt sig i et akavet forsøg på at gøre sig selv af dage med en helt anker af finsprit. Mødet blev begyndelsen på et givtigt venskab, hvor von Schliedrecht præsenterede mig for sine vildtrægende teorier og ikke mindst med sin nylige ydmygelse i forbindelse med fremlæggelsen af en storstilede tese om visse svampearters udbredelse i og omkring Sorte Ilds pas. Von Schliedrecht har aldrig manglet klingende mønt og ej heller i denne gang viste han sig nærig og på kort tid var jeg både hyret, betalt og klargjort til at følge en forbitret, men livsstærk, von Schliedrecht på en spændende ekspedition langt ud i skovene – et sted jeg personligt aldrig havde været før. Men nu kan De, kære læser, læse om vores opdagelser i dette teknofofiske testamente til den største sociopoliteknologiske tænker i hele Kejserrigetets historie!

Von Schliedrecht teorier og videnskabelige syndefald.

På den tredje ekspedition til skovene i og nær Sorte Ilds passet var Emmanuel Ewandahl von Schliedrecht mål og foretagende af helt lysende og klar betydning. Dels ville han endegyldigt på denne rejse kortlægge, optegne og dokumentere udbredelsen af Euralisum Passunum Fakalium, eller ”mødding karsen”, som den så malerisk er blevet beskrevet af de såkaldte lærte ved de kejserslige universiteter. Brugen af ”mødding karsen” som et næringsstof er stadig diskuteret og der er stærke og delte meninger om den ildelugtene plantes næringsværdi - selvom den efter von Schliedrecht egne udsagn ”... *har mange helbredende kvaliteter, kan tørres og opbevares nær uendeligt og ikke mindst går usædvanligt godt sammen med en god skimmelost*”.

For det andet ønskede Emmanuel Ewandahl von Schliedrecht i helt uomtvistelig grad at bevise at sin tese om himmellegemers positionsring, forårets fremherskende vindretning, mossens spredning på østlige bakkesider og smagen på de første skovbær alt sammen har en direkte effekt og forbindelse til udbredelsen af den recessive passiflora i områderne på sydsiden af Weberreich bækkens nordligste krumning. En teori, der for nogle år siden fik en del opmærksomhed, da Emmanuel Ewandahl von Schliedrecht præsenterede den for det videnskabeliges fakultets spidser i form af en syv timer lang monolog, der involverede flere musikstykker og et lille dansenummer – måske har de allerede hørt om monologen ”Mig, dig, Skodmuen og den universelle felt teori”. I hvert fald var dette et hedt samtaleemne i de teknofofiske og kunstteoretiske vandhuller i det meste af kejserriget – mest af alt fordi Emmanuel

Ewandahl von Schliedrecht optræden i de syv stive timer, havde foregået *au naturel*, med den excentriske von Schliedrecht kun iført et lændeklæde af Skodmuens lyslilla hjerteformede blomster, der beklageligvis faldt af gentagne gange under anden akt og som senere viste sig at give særligt ubehageligt og hævende udslet, hvor de havde berørt nøgen hud. Et udslet som von Schliedrecht dog kort derefter opfandt en kur mod med kolde grødomslag og en stærk dosering af alkohol, der i ugevis ligger patienten i et alkoholsk induceret koma.

Men den primære årsag til den lange og farlige rejse ind i de mørkeste dybder af de fremmede og dunkle skove var forsøget på, for tredje gang, at bevise at von Schliedrecht udsagn om de sære og sjældne skovsvampe *Portebllum Horribilus*, *Amanda Muscaria* og den store mørkelilla *Aminata Lactus Piccus* (en svamp, der i daglig tale blandt skovfarende bønder og andet godtfolk er kendt som "Røvhat" eller et "Kogleøre" efter dens opdager Soren Japsowich) rent faktisk er en dyreart og slet ikke en *fungi*, som den etablerede retning indenfor sociobotaniske ellers vil have os til at tro.

Von Schliedrecht vidtrækkende teorier forklarer at den almindelige skovsvamp rent faktisk er et etbenet bløddyr i familie med andre ledløse dyr om f.eks. vandmanden. Det etablerede sociotobaniske fakultet tog ikke denne teori om svampe, som en selvbevidst og semi-mobil, livsform til sig og fremlæggelsen af den første teori om "Svampen – din hvirvelløse livsledsager og listige følgesvend" for to år siden ledte til både offentlig ydmygelse og generel latterliggørelse af både von Schliedrecht's tidligere sociopolitologiske arbejde og teorier, samt generel latterliggørelse af hans person. Udover at universitets dekan fratog hans stamplads nær vinduet ved langbordet i det videnskabelige fakultets vinkælder, blev et ondsindet rygte om von Schliedrecht's manglende evne til at holde fast på sæben, under sine alt for hyppige bade med de unge mandlige videnskabelige adjunkter fra fakultetet, også spredt med ildens hast i og omkring de teknosofiske kredse.

Ekspeditionen til Passet.

Præsenteret med denne latterliggørelse i de bredere videnskabelige kredse og med alle sine større teorier i ruiner, besluttede von Schliedrechts sig for en sidste stor ekspedition til det Sorte Ilds pas, for på en gang at underbygge og bevise sine teorier. Iklædt sin fineste guldbroderede habit og ifølge med tjenere, kokke, en jæger og en mindre gruppe frivillige adjunkter fra fakultetet (der efter sigende også havde problemer med at håndtere sæben i badet) forlod vi Averheim. Von Schliedrecht, der var i vældig godt humør og særdeles tilfreds med sin påklædning ledte ekspeditionen ud gennem byporten med ordene "Følg mig i Habitten – vi drager ud og kommer snart hjem igen".

Mens resten af ekspeditionen bevægede sig til fods omkring den store og tungt læssede oksetrukne kærre, red von Schliedrecht majestætisk i damesaddel på den slet bælæggede og aldrende pony Marcus Revelia d. III af Lippenheim, der efter sigende var så gammel, at den havde været von Schliedrecht pakyd på de to foregående ekspeditioner (og havde deraf fået varige psykiske men, såsom kolossal ufrivillig vandladning ved blot det mindste turmult).

Rejsen bragte os via Heideck. Herfra blev rejsen via den gamle dværge-vej noget mere barsk og der blev længere og længere mellem kontakten til andre vejfarende.

Natten før ankomsten til Grenzstadt kunne vi fra vores lille lejr høre både ulvehyl og en uhyggelig dyb knurren i mørket. Næste morgen kom en stor del af vores følgesvende pludselig i tanke om vigtige gøremål og presserende tidligere indgåede aftaler og de forlod os i al hast for at vende tilbage til universitetet. Men de ønskede os al held på rejsen – eller det tror vi i hvert fald var pointen med det de råbte af os da de i fuld firspring forsvandt tilbage i retning af Heideck ved daggry.

Vores lille rejseforbund pressede dog ufortrødent videre. Efter et kort ophold i Grenzstadt, der blev brugt af von Schliedrecht på at studere stærk alkohols effekt på unge bondedrenge og disse villighed til at afklæde sig i von Schliedrechts kroværelse (alt sammen i den højere videnskabs hellige navn forstås), drog vi ind i skovene ved passet.

Indsamlingen af svampene påbegyndes

Udover at studere store områder med Euralisum Passunum Fakalium, var vores første mål i skovene at finde frem til de bedste områder at observere den lokale passiflora og Homofungi (von Schliedrecht egen terminologi for de specielle tænkende svampearter han søgte i skovene). Skovene blev finkæmmet over de kommende uger og store mængder af svampe indsamlet i dagtimerne. I starten beordrede von Schliedrecht svampene låst inde i et bur om natten, således at de ikke kunne stikke af mens vi sov, men det gik langsom op for ham at svampene åbenbart ikke var sky eller menneskefjendtlige, idet de forblev i lejren, hvor vi havde placeret dem. Derefter var der ej grund til at låse Homofungien inde om natten eller postere vagter rundt omkring buret.

Store forekomster af specielt imponerende eksemplarer af galesvamp, Fungi Passunum Loco Maximus, blev indkredset til et mindre område med mange lysninger *i skovenes sydlige del*. Forekomsten af svampe af alle arter viste sig efterfølgende at være yderst fremtrædende i dette område, hvorfor vi i sidste ende flyttede vores lejr tættere på stedet. Vores stedkendte lokale guide, en særpræget høj, muskuløs og blond ungersvend, der yndede at vifte feminint med hænderne og vrikke med hoften, var så vidende om lokalområdet, at von Schliedrecht havde belønnet ham med en plads i sit telt (men han fik næppe meget søvn, for von Schliedrecht feltseng knirkede så vederstyggeligt hver nat, at han holdt hele lejren vågen og dermed sikkert også den stakkels ungersvend, der må have døjet med at sove i den knirkende støj i teltet). Under alle omstændigheder kaldte vores unge lokale stedkendte rejsefælle ofte dette, for os nyopdagede, område for "**Skidtmarken**". Det var en veritabel guldgrube af spændende lokal passiflora.

Det særprægede navn, kombineret med de store forekomster af alle typer af svampe, ledte von Schliedrecht til at konkludere at området muligvis tidligere har huset dyreflokke, der har fekeret voldsomt i området og at dette lag af ekskrementer nu danner en favorabel grobund for denne specielle passiflora. Det kunne muligvis også forklare områdets helt horrible dunst.

Forsøget med kommunikation

Efter at have flyttet lejren nærmere på **Skidtmarken** for at være nærmere kilden til de mange homofungi, påbegyndte von Schliedrecht en serie af forsøg for at opnå verbal kontakt med Homofungien. De første mange forsøg, der involverede at von Schliedrecht brølende rendte op til en klynge af Homofungi og råbte fornærmelser og

trusler af svampene i håb om at opildne dem til at flygte eller forfølge ham, viste sig desværre ikke at bære nogen synderlig frugt – udover at gøre von Schliedrecht hæs og sygelig i flere dage, så han måtte blive i sin seng, kun tilset af vores guide. Von Schliedrecht må have haft forfærdelige kramper og febevildelser, for hans feltseng knirkede særdeles meget i den periode.